

Одберезькі

оповідки

ПРОЩАННЯ

Передгроззя війни, а його беруть у військо. Стриженого, зблідлого проводжали утрюх — дружина тримала на руках тримісячного сина, а за спідницю її учепірилася дворічна донька. Стояли у березі над річечкою, де густо бралось молоде зело. Його рукою подати до тих милих у цю важку годину Одбережок, що он розсипали намистинами рядок осель на осонні. Через якусь сиву та солонувату поволоку кинув оком на свою хатину та клуньку острішені, перевів погляд на батьківську, виблискуючу під польською бляхою простору хату і високу стріху клуні, побіг поглядом по стрімких Арсеневій і Митриковій тополях у лузі і якось змучено і з надією спинив зір на двох фігурах при в'їзді в глибоку дорогу.

«Хай бережуть від напасті у моїй дорозі далекій», — подумав.

А бджоли, весняні та веселі, гаптували золоті ранкову синь рідких Одбережок...

— Пиши, повертайся, — надто тужно говорила вона, очима, серцем, усім єством прагнучи увібрати дорогий образ.

А він тулив до грудей діток, її цілував.

Тричі відривався від них, стачало сил дійти до містка поряд, а тоді знову біг до них, заглядав у очі, зичив щастя.

Коли пішов таки шляхом, маленька Оля захитала услід рученятами, а синочок голосно розплакався. Тоді вона з чорним світом сама собі сказала: «Прощай. Дитя біду чує».

Як принесли в 1944-му той зловісний папірець з військкомату, то згадала те прощання і дитячий плач.

Коли вже син виріс, зайшла мова про долю, то сказав обдумане давно: «Мабуть, це дуже важко, коли батько востаннє дивиться на дітей. А знаєш, мамо, у мене найбільша кривда і глибокий біль на все життя — я з батьком знайомлюся лише по його фотокартці, ніколи нікому не мовив слова «тату». А могила його загубилась у світах, я не клав на неї квітів...»

Петро ГУМЕНЮК.

с.мт. Гоща.